

DE SPIONNE

Voor Will

*Diana***Parijs, tien dagen geleden**

Ze was altijd de ster geweest. Wat kon er toch veel veranderen in het leven, en in zo'n snel tempo, dacht ze, toen ze naar haar spiegelbeeld staarde. Haar weelderige haar, dat altijd was gekenmerkt door zonnige highlights, kon nu niet anders worden beschreven dan muizig bruin. Dit was de minst opvallende haarkleur die ze had kunnen vinden op de planken van de Monoprix waar ze naartoe was gegaan nadat een buurvrouw haar had verteld dat een man naar haar had gevraagd. Dat iemand naar haar had geïnformeerd, was de eerste aanwijzing geweest dat er misschien iets mis was. Er kon natuurlijk een onschuldige verklaring voor zijn. Het kon een bewonderaar zijn, of een koerier die iets kwam afgeven. Ze zou zich echter niet onvoorbereid laten verrassen en daarom was ze naar de Monoprix aan de andere kant van de stad gegaan, in het derde arrondissement, waar niemand haar kende, om haarverf en een bril te kopen. Twee artikelen die ze eigenlijk altijd in huis zou moeten hebben, maar ze was de afgelopen jaren wat onachtzaam geworden. Laks.

Ze bekeek de brunette in de spiegel kritisch. Een nieuwe haarkleur was niet genoeg. Ze zette de schaar in de coupe die haar bij L'Atelier Blanc driehonderd euro had gekost. Met elke lok die ze afknipte, ontstond er een scheur in het weefsel van het leven dat ze zo zorgvuldig had opgebouwd. Terwijl de lokken van haar ooit zo prachtige haar met handenvol op de vloer van de badkamer vielen, sloeg haar gewetenswroeging om in boosheid. Alles wat ze

had gepland, alles wat ze had geriskeerd, bleek voor niets te zijn geweest. Maar zo was het leven. Je dacht dat je slim was, maar iemand anders kon altijd nog slimmer zijn en dat was haar fout geweest: ze had er geen rekening mee gehouden dat iemand haar de loef kon afsteken. Ze was te lang de beste van de klas geweest, degene die de anderen altijd twee stappen voor was en de rest van het team het nakijken gaf. Het geheim van haar succes was dat ze zich nooit had laten inperken door regels, iets waar niet iedereen het altijd mee eens was geweest. Toegegeven, er waren fouten gemaakt. Er was node-loos bloed verspild. Ze had vijanden gemaakt en een deel van haar collega's had nu de pest aan haar, maar het was aan háár te danken geweest dat de missies werden volbracht. Daarom was zij de ster.

Tot nu. *Knip.*

Ze bekeek zichzelf met een koele, kritische blik. In de tien minuten die ze nodig had gehad om haar geliefde lokken af te knippen, had ze het rouwproces van haar afgelegde leven doorlopen. Ontkenning, woede, depressie. Nu had ze de fase van aanvaarding bereikt en was ze gereed voor de volgende stap: de huid van de oude Diana afwerpen en een nieuwe Diana leven inblazen. Ze was niet langer de ster, maar een vrouw die door ervaring was gestaald. Ze zou ook dit overleven.

Ze veegde de lokken bij elkaar en gooide ze samen met de verpakking van de haarverf in de prullenbak. Er was geen tijd om het appartement schoon te maken, dus ze zou massa's sporen van haar aanwezigheid achterlaten, maar daar was niets aan te doen. Ze hoopte dat de politie van Parijs met haar seksistische inslag zou aannemen dat de vrouw die hier had gewoond en die nu werd vermist, was ontvoerd. Een slachtoffer, geen dader.

Ze zette de bril op en woelde door haar korte haar. Het was slechts een oppervlakkige vermomming, maar hopelijk was het voldoende voor het geval ze burens mocht tegenkomen. Ze bond de vuilniszak dicht en nam hem mee naar de slaapkamer, waar ze haar reistas pakte. Het was jammer dat ze al haar mooie schoenen

en japonnen moest achterlaten, maar ze moest licht reizen. Als ze een kast vol designer outfits achterliet, zou men bovendien nog sterker de indruk krijgen dat ze niet uit vrije wil was verdwenen. Ze moest ook de kunstwerken achterlaten die ze door de jaren heen had verzameld naarmate haar bankrekening was gegroeid: de antieke Chinese vazen, het schilderij van Chagall, de tweeduizend jaar oude Romeinse buste. Ze zou ze missen, maar soms moest je iets op-offeren als je in leven wilde blijven.

Met haar reistas en de vuilniszak liep ze van haar slaapkamer naar de woonkamer en daar slaakte ze opnieuw een zucht. Het was doodzonde. Haar leren bank en de muur erachter, waar de Chagall hing, waren bespat met bloed, bijna als een abstracte toevoeging aan het schilderij. Onder de Chagall lag de bron van het bloed: de aanvaller die als eerste was binnengekomen en met wie ze onmiddellijk had afgerekend. Hij was zo'n mannetjesputter die in de sportschool wel spieren maar geen hersens ontwikkelde. Hij had geen moment verwacht dat deze dag zo voor hem zou eindigen en was gestorven met een verbaasde blik op zijn gezicht. Misschien had hij ook nooit gedacht dat het een vrouw zou zijn die hem zou vellen.

In dat geval was hij bijzonder slecht geïnformeerd geweest over zijn doelwit.

Ze hoorde de fluistering van een ademhaling achter zich en draaide zich om naar de tweede man. Hij lag aan de rand van haar kostbare Perzische tapijt en zijn bloed sijpelde in het gedetailleerde patroon van ranken en tulpen. Het verbaasde haar dat hij nog leefde.

Ze liep naar hem toe en duwde met de punt van haar schoen tegen zijn schouder.

Zijn oogleden gingen trillend omhoog. Hij zag haar en wilde instinctief zijn wapen grijpen, maar ze had dat al buiten zijn bereik geschopt. Zijn hand bewoog fladderend over de vloer, als een stervende vis die in zijn eigen bloed spartelde.

'Qui t'a envoyé?' vroeg ze.

Zijn hand bleef spartelen. De kogel die ze in zijn nek had geschoten

moest zijn ruggengraat hebben beschadigd. Zijn bewegingen waren schokkerig en zijn arm bewoog als die van een robot. Misschien verstond hij geen Frans. Ze stelde de vraag nogmaals, nu in het Russisch: 'Wie heeft je gestuurd?'

Ze zag geen enkele reactie in zijn ogen. Of hij was al zo ver heen dat zijn brein de vraag niet kon verwerken, of hij verstond haar niet. Beide mogelijkheden waren zorgwekkend. Russen kon ze aan, maar als iemand anders deze mannen had gestuurd, had ze een probleem.

'Wie wil mij laten vermoorden?' vroeg ze, ditmaal in het Engels. 'Als je me dat vertelt, zal ik je leven sparen.'

Zijn arm stopte met schokken. Hij lag stil, maar ze zag aan zijn ogen dat hij de vraag had begrepen. Hij begreep ook dat het niets uitmaakte of hij haar de waarheid vertelde of niet. Hij zou dit niet overleven.

Ze hoorde mannenstemmen in de hal buiten haar appartement. Was er versterking gestuurd? Ze was hier te lang gebleven en nu was er geen tijd meer om de man te ondervragen. Ze richtte haar geluiddemper en schoot twee kogels in zijn hoofd. *Adieu.*

Ze had er maar een paar seconden voor nodig om het raam te openen en op de brandtrap te stappen. Haar laatste blik op haar appartement was bitterzoet. Hier had ze een zekere mate van geluk gevonden en genoten van de welverdiende vruchten van haar arbeid. Nu zag het eruit als een slachthuis, waar het bloed van twee naamloze mannen haar muren vervuilde.

Ze liet zich vanaf de brandtrap op de grond zakken in de steeg achter het gebouw. In Parijs was het 's avonds om elf uur nog best druk op straat. Ze voegde zich naadloos tussen de mensen op de drukke avenue. Ze hoorde in de verte een politiesirene, maar bleef in hetzelfde tempo lopen. Zo snel konden ze niet gewaarschuwd zijn. Deze sirene had niets met haar te maken.

Vijf blokken verderop gooide ze de vuilniszak in de container van een restaurant en liep door, met haar reistas over haar schouder. Daarin zat alles wat ze in eerste instantie nodig had en ze kon

makkelijk aan andere dingen komen. Ze had meer dan genoeg om opnieuw te beginnen.

Maar eerst moest ze uitzoeken wie haar wilde vermoorden. Helaas was het een multiplechoicevraag. Ze had gedacht dat het de Russen waren, maar nu was ze daar niet zeker van. Als je meerdere partijen op hun tenen trapt krijg je evenzovele vijanden, allemaal met specifieke talenten voor het creëren van problemen. De vraag was hoe haar naam was uitgelekt. En waarom ze haar na zestien jaar te grazen wilden nemen.

Als ze haar naam kenden, kenden ze die van de anderen ook. Het zag ernaar uit dat ze door het verleden waren achterhaald.

Van een rustige pensionering kon nog geen sprake zijn. Ze moest weer aan het werk.

2

Maggie

Purity, Maine, heden

Er is hier iets doodgegaan.

Ik sta op mijn besneeuwde erf te kijken naar de bewijzen van de slachtpartij. De moordenaar heeft zijn slachtoffer door verse poedersneeuw gesleept en alhoewel het nog steeds sneeuwt, hebben de stil neerdalende vlokken de sporen nog niet bedekt, noch de groeven die door het karkas zijn achtergelaten toen het naar het bos werd afgevoerd. Ik zie een veeg bloed, wat veertjes en plukjes zwart dons die trillen in de wind. Dit is wat er over is van een van mijn geliefde araucana's, waar ik zo op gesteld was om haar betrouwbare productie van mooie blauwe eieren. Alhoewel de dood slechts een punt is in de cyclus van het leven en ik er al vaak mee te maken heb gehad, is dit verlies echt een klap. Ik slaak een zucht. Mijn adem maakt een wit wolkje in de koude lucht.

Ik kijk door het kippengaas naar wat er over is van mijn toom: drie dozijn kippen, twee derde van de vijftig stuks die ik sinds de lente heb gefokt. Het is nog maar twee uur geleden dat ik de deur van het hok heb geopend om mijn scharrelkippen eruit te laten, en in dat korte tijdsbestek heeft een roofdier zijn slag geslagen. Ik heb nog maar één haan. Hij is de enige die de veelvuldige duikvluchten van adelaars en de rooftochten van wasberen heeft overleefd. Hij stapt parmantig rond binnen de omheining, met al zijn staartveren nog intact, onaangedaan door het verlies van het zoveelste lid van zijn harem. Aan hem heb ik weinig.

Wat geldt voor de meeste haantjes.

Als ik overeind kom, vang ik een lichte beweging op. Ik tuur naar het bos achter het kippenhok. Het bestaat hoofdzakelijk uit eiken en esdoorns, met wat armetierige sparren die in de schaduw van hun machtiger burens groeien. Verborgen in het struikgewas zie ik ogen die naar me kijken. Een ogenblik staren we elkaar aan, vijanden die elkaar opmeten aan weerskanten van een besneeuwd slagveld.

Ik loop langzaam bij de kippenren vandaan, heel rustig, zonder abrupte bewegingen te maken.

De ogen van mijn vijand laten me geen moment los.

Bevroren gras knerpt onder mijn schoenen als ik langzaam naar mijn Kubota rtv loop. Rustig doe ik het portier open en reik naar mijn jachtgeweer, dat tussen de stoelen is geplaatst. Het is altijd gereed voor gebruik, zodat ik geen tijd hoeft te verspillen aan graaien naar kogels en het laden van het wapen. Ik zwaai de loop in de richting van de bomen en neem mijn doelwit in het vizier.

Het schot klinkt zo luid als een donderslag. Kraaien vliegen verschrikt op uit de bomen en vliegen klapwiekend weg. Mijn kippen zoeken in paniek de veiligheid van het hok. Ik laat het geweer zakken en tuur naar het struikgewas.

Geen beweging te bespeuren.

Ik rij over het veld naar de rand van het bos en stap uit. Er staan veel braamstruiken en de sneeuw heeft een laag dode bladeren en twijgen bedekt. Elke stap die ik doe, veroorzaakt een explosief gekraak. Ik zie nog geen bloed, maar weet dat ik het zal vinden. Je weet het altijd, je voelt het op de een of andere manier in je botten als je kogel zijn doelwit heeft bereikt. Even later zie ik het bewijs dat ik inderdaad goed had gericht: bloeddruppels op een hoopje bladeren. Het verminkte karkas van mijn araucana ligt waar de killer het heeft laten vallen.

Ik waad verder door het struikgewas, takken opzijduwend als mijn broek eraan blijft hangen en om mijn gezicht te beschermen. Ik weet dat het dier zich hier ergens bevindt, zo niet dood dan

zwaargewond. Het is nog ver gekomen, verder dan ik had verwacht. Mijn adem maakt wolkjes als ik door de sneeuw sjouw. Ooit had ik door dergelijk terrein kunnen sprinten, zelfs met een zware rugzak, maar ik ben niet meer de vrouw die ik was. Mijn gewrichten lijden aan ouderdomsslijtage en een te harde landing na een parachutesprong heeft ooit geleid tot een chirurgische ingreep waarbij een metalen staaf is ingebracht in mijn enkel, die sindsdien erg gevoelig is als de barometer zakt. Zoals nu. Ouder worden is een wreed proces. Mijn knieën zijn stijf, mijn dikke haar is nu meer wit dan zwart en mijn gezicht is gerimpeld. Maar mijn ogen zijn nog steeds scherp en ik weet een landschap nog steeds te lezen en de aanwijzingen in de sneeuw te interpreteren. Ik hurk bij een pootafdruk en zie bloeddruppels op de dode bladeren.

Het dier lijdt en dat komt door mij.

Ik kom weer overeind. Ooit kon ik uit een krappe sportwagen springen en wegsprinten. Nu protesteren mijn knieën en heupen al bij deze eenvoudige bewegingen. Ik sluip verder door de braamstruiken en kom bij een open plek. Daar zie ik mijn tegenstander, roerloos in de sneeuw. Een vos. Een gezond en goed doorvoed dier met een prachtige rode vacht. Een vrouwtje. Haar bek hangt open. Ik zie de vlijmscherpe tanden en de kaken die sterk genoeg zijn om een kip bij de keel te grijpen en haar nek te breken. Mijn kogel heeft haar midden in de borst geraakt. Het valt me mee dat ze nog zo ver is gekomen voordat ze is bezweken. Ik geef haar met mijn voet een duwtje om me ervan te verzekeren dat ze dood is. Ik heb een probleem opgelost, maar een vos van het leven beroven bezorgt me geen vreugde. De zucht die ik slaak, is er een van spijt.

In mijn zestig jaren heb ik veel van die zuchten geslaakt.

De vacht heeft te veel waarde om haar in het bos achter te laten. Ik pak haar bij de staart. Ze is zwaar, dankzij alle kippen die ze van me heeft gejat. Ik til haar niet op, maar sleep haar achter me aan. Het lichaam trekt een spoor door de dode bladeren en de sneeuw. Als we bij mijn Kubota zijn, til ik het karkas op en gooi het in de

laadbak, waar het met een trieste bons belandt. Ik heb zelf geen behoefte aan de vacht, maar ik ken iemand die er blij mee zal zijn.

Ik stap in en rij dwars over het veld naar het huis van mijn buren.

Luther Yount houdt van licht aangebrande koffie. Ik ruik de geur al als ik voor het huis uitstap. Je hebt hier vrij zicht over de besneeuwde velden en ik kan mijn eigen boerderij duidelijk zien, op een heuveltje dat uitsteekt boven een rij prachtige suikeresoorns. Het huis is niet groot maar erg stevig, gebouwd in 1830 volgens de makelaar die het me heeft verkocht. Ik weet dat die informatie juist is, omdat ik de originele eigendomsakte van Blackberry Farm heb opgezocht. Ik vertrouw namelijk alleen op informatie die ik met mijn eigen ogen heb gezien. Mijn huis heeft in alle windrichtingen vrij uitzicht. Als er iemand aankomt, zie ik hem meteen, vooral op een heldere winterochtend, als het landschap kaal en wit is.

Ik hoor een koe loeien en kippen kakelen. In de sneeuw staan de afdrukken van een bescheiden maat laarzen, die van Luthers huis een spoor hebben getrokken naar de stal. De voetafdrukken van zijn veertienjarige kleindochter Callie, die zoals elke ochtend haar dieren is gaan verzorgen.

Ik klos het trapje van de veranda op en klop aan. Als Luther opendoet, komt de scherpe geur van koffie die te lang op het fornuis staat me tegemoet. Luther vult de hele deuropening, met zijn witte kerstmanbaard, roodgeruite overhemd en bretels, en met een piepende ademhaling vanwege de rook van het houtvuur en het stoffige interieur van zijn woning.

‘Een heel goede morgen, Maggie,’ zegt hij.

‘Goedemorgen. Ik heb een cadeautje voor jou en Callie.’

‘Ter ere van?’

‘Zomaar. Ik weet dat jullie er meer aan hebben dan ik. Het ligt in de Kubota.’

Hij neemt niet de moeite een jas aan te trekken, maar komt naar buiten in zijn wollen houthakkershemd, spijkerbroek en waterdichte